

KULTURNI DAN V LJUBLJANI

Konec novembra smo se s sošolci in učitelji odpravili na kulturni dan v Ljubljano. Iz Dravograda smo se odpravili ob 8. 20 uri. Vožnja je minila zelo hitro. Po prihodu v Ljubljano smo odšli na sprehod po mestu. Takrat smo si ogledali nekaj kipov in stavb. Po sprehodu smo odšli na Slovenski knjižni sejem v Cankarjev dom. Vse knjige so mi bile privlačne in zanimive.

Kljub vsem zabavnim trenutkom mi je zadnji najbolj prirasel k srcu. Obiskali smo Šolski muzej. Ko smo prišli do muzeja, nas je pričakala vodička. Bila je zabavna in prijazna. Predstavila nam je vse dogajanje med poukom iz leta 1907. Vsi smo že bili pošteno neučakani.

Da bi se v vlogo revnih in ubogih učencev še bolj vživeli, smo si dekleta morala obleči obleke, fantje pa brezrokavnike. S to potezo smo se še lažje vrnili v čas preteklega obdobja. Tako smo bili pripravljeni na pouk. Vstopili smo v učilnico. Imela je staro pohištvo. Vsak učenec je imel svojo tablico, kredo in gobo. Sedeti smo morali vzravnano in z rokami na hrbtu. Vodička je pred prihodom gospodične učiteljice izbrala dežurna učenca. Dekle je stalo pri tabli, fant pa je čakal gospodično učiteljico pri vratih.

Takrat se je vse začelo.

Zazvonil je zvonec in v učilnico je resno, z vzravnanim hrbtom, prišla gospodična učiteljica. V roki je imela šibo, s katero je udarjala po klopeh. Oblečena je bila v obleko, primerno za tisti čas. Lase je imela spete v figo, na nosu pa je imela nadeta okrogla očala. Ta so jo naredila še strožjo. Njen govor je zvenel ZELO strogo. Ob pogledu nanjo me je prešinil strah. Samo upala sem, da me gospodična učiteljica ne bo pogledala. Srečo sem imela, da sem sedela v zadnji klopi. Zaradi moje velikosti me seveda SPLOH ni opazila.

Tema pouka je bila BONTON! Če te je gospodična učiteljica poklicala, si moral vstati, reči: »Gospodična učiteljica,« nato si moral povedati svoje ime, nazadnje pa odgovoriti na zastavljeno vprašanje. Odgovarjati si moral glasno, razločno in s celimi povedmi. Če odgovora nisi vedel, si se moral gospodični učiteljici vljudno opravičiti.

Pisali smo s pisanimi črkami. Vsaka poteza je morala biti popolna. V nasprotnem primeru te je gospodična učiteljica spet oštela.

Če si se med poukom pogovarjal, te je poslala sedet na osla, ali si ga nosil ali pa si šel klečat na koruzo. Verjemite, oboje zelo boli, saj sem po pouku preizkusila tudi sama.

Otroci iz tega časa se mi ne smilijo tako zelo, saj so samo zaradi teh ostrih pogledov gospodične učiteljice postali prijazne, zgladne osebe.

Dandanes velikokrat temu ni tako, zato si včasih med poukom zaželim, da bi na vrata potrkala gospodična učiteljica in s šibo nekajkrat kaznovala naše fante, saj bi jim take lekcije še kako prav prišle. Veliko več bi se naučili in postali boljše osebe.

Kljub vsemu smo lahko veseli, da imamo takšen pouk. Brez stroge učiteljice s šibo v roki. Naše učiteljice so mi veliko bolj všeč, saj so prijetnejše in učenje gledajo na zabavnejši način.

Ta kulturni dan se mi bo za vedno vtisnil v spomin, vam pa priporočam, da si tudi vi naredite podoben kulturni dan. NE BO VAM ŽAL!

Urška SEKUTI